

kun gjaldt Statsskatten, hvorefter den, der forsømmer rettidig at selvangive sin Indkomst paa behørig Maade, saafremt han klager over sin Ansættelse, skal svare Skat af sin virkelige Indkomst med et Tillæg af 25 pCt., ogsaa kommer til Anvendelse for Kommuneskattens Vedkommende, saaledes at der skal svares Kommuneskat af samme Beløb som det, hvoraf Indkomstskatten til Staten beregnes. — Medens en af Skatteraad eller Landsoverskatteraad foretagen Ændring i selve Ligningen som Regel ogsaa vil bevirke en Ændring for Kommuneskattens Vedkommende, idet denne ifølge § 7 i Loven af 1903 følger Statsskatteansættelsen, oplyses det dog, at der kunde tænkes Tilfælde, nemlig hvor der afkrævedes Efterbetaling af for lidt erlagt Statsskat, uden at Ligningsgrundlaget forandredes, saaledes at der ikke var Lovhjemmel for Kommunen til ogsaa at kræve denne Efterbetaling. En saadan Hjemmel gives nu, idet det bestemmes, at dersom en Skatteyder afkræves Efterbetaling af for lidt erlagt Skat til Staten, kan der, selv om Ansættelsen af den skattepligtige Indtægt ikke ændres, ogsaa afkræves Skatteyderen Efterbetaling af det Beløb, som han ifølge det oplyste har erlagt for lidt i Kommuneskat. Størrelsen af det Beløb, der skal efterbetales, bliver i Mangel af mindelig Overenskomst at fastsætte ved Domstolene. Beløbet kan inddrives ved Udpantning, og der haves for dette samme Fortrinsret som for Skatter. — Hertil føjede Folketinget en Bestemmelse om, at Beslutninger af Skatteraadene eller Landsoverskatteraadet, hvorved der foretages Ændringer i en Skatteyers Statsskatteansættelse, skal meddeles de kommunale Ligningsmyndigheder.

Loven, der første Gang kommer til Anvendelse for Skatteaaret 1922—23 — visse Bestemmelser dog ogsaa for 1921—22 —, ophæver midlertidigt Bestemmelserne i § 6, 2. Stykke, og §§ 10—14 i Lov af 15. Maj 1903.

Ifølge Indstilling af Folketingsudvalget vedtoges det, at Forslag til Revision af Loven skal fremsættes inden 1. November 1923. — Loven vedtoges enstemmigt i begge Ting.
